

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ.

Πᾶσα αἵτις δεκτὴ ὑπὸ ἰδι- τέραν συμφωνίαν.	Ἰδιοκτῆτης	ΣΥΝΔΡΟΜΗ.
Αἰτήσεως ἀπευθυντέαι:	ΣΠΗΡ, Γ. ΑΝΤΡΙΑΣ.	Ἔτος . . Δραχ. 10.
Ἐφημ. «Ἀνάστασις» Ἀργουσολίου.	Συντάκτης	Ἀλλοδαπῆς Φραγ. 10.
	ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ.	Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

Ἡ συνέχεια τοῦ φύλλου ὅταν θὰ ἐπιστῇ
τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΟΙ ΣΑΤΡΑΠΑΙ ΤΟΥ ΑΡΓΟΥΣΤΟΛΙΟΥ.

ΟΙ ΑΧΟΡΤΑΓΟΙ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΑΙ

ΚΑΙ

ΟΙ ΨΟΦΟΥΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΝΑΝ.

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ.

Δυστυχισμένη Πατρίς μου! Σὺ ἦτις ὡς ἀπρο-
μάχητος Ἀμαζὼν προέταξες πάντοτε τὰ πυρίπνοα
στήθη σου κατὰ πασῶν τῶν ἐθνικῶν καταγίδων!
Σὺ, ἦτις μ' ἔνα Φωκίαν εἰς τὸ Δάλα, μ' ἔνα Πανῶν
εἰς τὸ Πέτα τὴν ἀρχαίαν σου ἱστορίαν εἰρήσεως καὶ ὁ
ἄρης ἐκύσμησε τὴν ὑπερήφανον κεφαλὴν σου. Σὺ
ἦτις μὲ τοῦ Ἰακωβάτου τὸν καταπέλτην καὶ μὲ τὸν
πέλεκυν τοῦ Ζεφροῦ καὶ μὲ τὴν ἐπαβόειον πανο-
πλίαν τῶν ἐτέρων τοῦ λόγου Φαλαγγιτῶν τῆς Ἑ-
νώσεως ἐδικαίωσας τὴν ὁμηρικὴν σου μεγαθυρίαν
καὶ τῆς Ἀλβιόνης αὐτῆς τὴν ὀρθὴν ἐταπεινώσας. Σὺ
ὡς ὑψημέτερος βασιλεὺς τοῦ ἰονικοῦ μεγαλείου ἔργειες
τόσση ἀλλοίμονον, μὴ ἀλυσσόμενος δούλῃ, ποῦ μα-
στιγώων ἀνῆλθε δέκα ἢ εἴκοσι ἔλεεινοὶ χρυσοκάν-
δαροι σου.

Ἡ βαρυκέφαλος ἄρκτος καὶ ὁ ἐρνυθρύνωτος χιμ-

παῖς διὰ χορεύουν χλευαστικῶς εἰς τὸ νεῦμα
τοῦ Ἀδιγγάνου δὲν ὑφίστανται τοιοῦτον ἐξευτελι-
σμόν, οἷον ὑφίστασαι σὺ ἀπὸ τὰ τέρατα ταῦτα. Ἀ-
λώπεκες εἰς τὸν νοῦν καὶ κροκόδειλ' εἰς τὴν καρ-
δίαν ζῶντες στήν λάσπην τῆς ὕλης, κενοὶ παντός ὑ-
ψηλοῦ καὶ ὁλόγυμνοι ἀπὸ κάθε εὐγένειας ἐν μόνον
ἔχουσι μέλημα: πῶς κρύπτοντες εἰς τὴν βουρκομέ-
νην τῶν κοίτην τὰ χρυσοφόρα ὡὰ τῶν νὰ κορεννύω-
σι τὴν ἀβυσσαλέαν τῶν βουλιμῶν μὲ περισσώτερον
δάκρυ, μὲ περισσώτερον αἷμα, μὲ περισσώτερα θύ-
ματα!

Εἰς μάτην αἱ δύο σάλπινγες τῶν φιλοσοφικῶν
Ἀρχαγγέλων ἐσάλπισαν ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκου-
άνα καὶ ἐπὶ αἰῶνα σχεδὸν τὸ ἐωθινὸν ἄσμα τῆς κοι-
νωνικῆς παλιγγενεσίας. Εἰς μάτην ὁ ἐνοσίχθων θεὸς
τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὁ στενάζων Ἑγκέλα-
δος τῆς μεγάλης αὐτῆς ιδέας ἠνέωξαν τὰ πυριφλεγῆ
αὐτῶν χεῖλη ὅπως καύσωσιν ὑπὸ τὴν πνοήν τῶν τῆς
μεσαιωνικῆς Τυραννίας τὰ ἀνθρωπόμορφα μεγαθή-
ρια! Εἰς μάτην τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Μαρκὰ καὶ τοῦ
Ροβεσπύερου τὸ ξίφος κατεσπάραξαν τοὺς αἰμοδιψεῖς
οἰσοφάγους τῶν τεράτων ἐκείνων καὶ εἰς μάτην τοῦ
Δαντῶνος ὁ κεραυνὸς κατέτηξε τὰς ἀλύσεις τῶν δε-
σμοτῶν τῆς Βασιλείας! Τὴν αὐτὴν μαρτυρικὴν τυ-
ραννίαν, τὸ αὐτὸ πολυώδυνον δεσμοτῆριον βλέπω νὰ
ἀνυψοῦται στὰ στήθεα σου, δυστυχισμένη Πατρίς
μου.

Τί σε ὠφέλησε τάχα ἐὰν ἐχειροκρότησεν ἡ Ὑφί-
λιος τὴν φωτοδότιν ἀνατολήν τῆς παγκοσμίου Ἑλευ-
θερίας τῶν προτέρων εἰλώτων;

Τί σε ὠφέλησεν ἂν εἰς τὸ θεῖόν της λάλημα ἀπέ-
σεισε τὸν ζυγὸν τῆς Ἰταλίας ὁ λέων, ἐὰν διέσρηξε
τὰ δεσμὰ ἡ Ἑλλὰς τοῦ 21, ἂν ἀφηνιόσθῃ ὁ Αἴμος,
ἐὰν κατεποντίσθῃσαν εἰς τὴν Βαλτικὴν τὰ θαλάσσια
φρούρια τῆς Ρωσικῆς ἀπολυταρχίας καὶ ἂν καὶ αὐ-
τὸ ἔτι τὸ βαρβαρώτερον τῶν Ἑθνῶν εἰσῆλθεν εἰς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1 Σ5 Φ4.0014.41.0054

τὴν θαυρόσπαρτον λεωφόρον τῆς τε πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς του ἐλευθερίας :

Μονάχα σὺ, ὦ Πατρίς μου, ὑφίστασαι τοῦ μεσαιωνικοῦ ἐπὶ σκότους, τὴν κατάδικον τύφλωσιν. Μονάχα σὺ, ὦ Πατρίς μου, προδιδομένης μητρὸς σπαρασσομένη θυγάτηρ ἀφέντης εἰς τὴν διάκρισιν εὐαρίθμων τινῶν Σατύρων, οἵτινες ὀργιάζουσιν εἰς τὸν βομὸν τῆς Τιμῆς σου, οἵτινες κορυβαντιῶσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐλευθερίας σου καὶ οἵτινες χοροπηδῶσι σατανικῶς τσαλαπατοῦντες ὑπὸ τοὺς πόδας των τοὺς δουλοπαροίκους ὁμοίους των! Σὺ ἡ πρώτη λωρὶς Παραδείσιου λειμῶνος ἔγεινες χώρα Ἰωσαφάτ, ποῦ βασιλεὺς ἡ Κατήφεια. Ὁ Αἶνός σου δὲν ὑπνώνεται πλέον μέγα ἡρώων τῆς δόξης σου, ἀλλ' ἓνας τύμβος ἀστροϋψῆς τῆς νεκρωθείσης ζωῆς σου! Ραχὴλ τῶν νήσων ἐὼν ἀκούς τὸν θρήνον τῶν τέκνων σου, ποῦ ἓνας Ἡρώδης φρικτὸς τὰ πνίγει—ὁ Πλούτος ὁ ἄκαρδος Καὶ μέσ' στή νύχτα τῆς συμφορᾶς σου βλέπεις ἐν ἄστρον νὰ σ' ὀδηγῇ κ' ἀπ' τὰ αἰθέρια μέγαρά του κ' ἀπ' τὸ βασιλεῖον τοῦρανοῦ τέτοια φωνὴν ἀκροάζεσαι:

—Μεγάθυμε Κεφαλλήν καὶ ἄλυσσόδετε τώρα σκλάβοι! Σὲ ἐπλάσα ἔσαν πρὸς τὸν χρυσόφορτον ὁμοίόν σου καὶ ὅμως ἄδυστος σὲ ἀπὸ τοῦτον διαχωρίζει. Ἐκτόρπισα τὰ ἀγαθὰ μου ἐπὶ τῆς Γῆς, ὅπως πάντες αὐτῶν συναπολαύει ἔξ ἔσου. Καὶ ὅμως χάσμα χαῶδες ἐν ὑμῖν ἤνευ ὤγη. Τὸν υἱόν μου αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ ἐγέννησα, ἵνα δεῖξω ὑμῖν ὅτι καὶ ὁ ἐσχάτος τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὴν θεῖαν ὑπεροχὴν μου. Καὶ ὅμως ὡς ψωριῶντα μανδρόσκυλον οἱ πλουτοκράται σου σὲ ἐξέλαβον. Τὸν νόμον μου οὗτος πρὸς ὑμᾶς διελάλησε καὶ τὸ κύρος αὐτοῦ με τὸ αἷμά του ἐπεσφράγισε. Καὶ τοῦ μέσους αἱ ἐχιδναὶ καὶ αἱ ἄρπυιαι τῆς ὀργῆς τὴν ψυχὴν σας περιεκύκλωσαν. Ἐβαπτίσθητ' ἐν τῷ ὀνόματί μου καὶ ὅμως τὸν Μαρμωῶν ὡς θεὸν σας λατρεύετε. Ἀθετοῦντες τοῦ υἱοῦ μου τὸν λόγον ἐμὲ αὐτὸν εἰρωνεύεσθε καὶ τῶν ὀργῶν σας μαστροπὸν κ' ἐμὲ, ὦ φρίκη, συνατερίζετε! Κατακρημνίσατε τοὺς ναοὺς μου ὅτι τὴν χλευὴν ὑμῶν ἐμίσησα, τὰς ἐορτὰς ὑμῶν καταργήσατε, ὅτι τὴν φρονίην σας ἐδδελύχθη. Τὸν σταυρὸν τοῦ υἱοῦ μου διαδεχθεῖτω ἡ σπᾶθη καὶ αἱ κρήναι ὑμῶν ἅς ἀνυθλύσωσιν αἵματα. Ἐφόσον καὶ ἓνας ἀνθρώπος λιμῶνται ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐκλειπέτωσαν αἱ θρησκείαι, περιττεύω ἐγὼ καὶ θεὸν ὑμῶν μόνον τὴν γαστέρα κηρύττει :

Ἐξέπνευσεν ἡ φωνὴ ἐν ᾗ τὸ ἄστρον ἐφώτιζε τὰς ἀκρωτείας τοῦ Αἶνου. Κατάπληκτος ὁ λαὸς,—μάγος τοῦ πόνου ἀμίλητος—παρηκολούθει τὴν τροχίαν του, ὅτε μίαν στιγμὴν ἀναχαιτίζει τὸν δρόμον του. Εἰς μίαν νέαν κοί θεοφροῦρητον φάτνην με χριστοπαύσωπον τὴν μορφήν καὶ ὑπεράγγελον τὴν καρδίαν βρόφος ἐτίκτετο νέον καὶ τὸ βρόφος αὐτὸ καὶ τῆς

νέας θρησκείας τοῦ κεφαλλήρος Κοινωνισμοῦ, ὁ αὐτοθύτης Μεσσίας ὠνομάζετο Δώριζας.

Τῆς εὐγλωττίας οἱ πίδακες ἀνέβλυσαν χρυσοροῦσαι ἀπὸ τῆς θείας του γλώσσης. Τῆς εὐσπλαγχνίας τὰ ἄνθη κατεμύρωσαν τὸν πλησίον, τῆς συμπαθείας τὸ δάκρυ ἐβαλσάμωσε τὴν πληγὴν του, ὁ ἐπισκοπικὸς αὐτοῦ θρόνος ὑπῆρξεν ὁ στυλοβάτης τῆς κοινωνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἂν ἐν μέσῳ τῶν ὕλιστων μαυροκοράκων τοῦ Κλήρου κ' ἐν τῇ κρυψόφρονι σιραιτῇ τῶν τέκνων τοῦ Λογιόλα ὑπῆρξέ ποτε ἀνὴρ ἐπαξίως κρατῶν τοῦ Ποιμενάρχου τὴν ῥάβδον, οὗτος ἦτον ὁ Δώριζας.

Ἄλλ' ἢ Ἀρετὴ προωρισμένη νὰ πολεμῆται αἰεὶ ποτε, ὑπὸ τε τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων δυνάμεων εὐρεν ἐχθρόν της τὸν Θάνατον καὶ μίαν προαῖαν πικράν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Δώριζας πλέον. Ἡ Κεφαλλήν, μελανεῖμων Σαλώμη ἐναπέθηκε στέφανον—τὴν αἰμοσταγὴν της καρδίαν καὶ ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτελλε μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δακρυστάλακτοι τῆς Αὐγῆς μαργαρίται ἀνελύντο ἐπὶ τῆς σοροῦ του, ἡ λάμψις αὐτοῦ δὲν ἦτο ἡ ἡ πενθίμη λαμπράς εἰς τὸ κοσμοανάρπαστον φέρετρόν του.

Ἄλλ' ἐλυπήθη τὸ Θεῖον τὸν ταλαιπωρημένον λαόν του καὶ τὸν ἐκλιπόντα Μεσσίαν διεδέχθη ἀμέσως ὁ θυελλόπνευστος Παῦλος. Ἐνας κεραυνὸς ἰσπανικοῦ οὐρανοῦ διελάσας τοῦ Παρθενῶνος τὸν μαγνητίζοντα βράχον, καὶ μυρωθεὶς εἰς τοῦ Γολγοθᾶ τὸν καθαγιαζόντα λόφον, ἰδοὺ ἡ ψυχὴ του. Εἰς καταροάκης ὀρμητικὸς ποτίζων κόσμον διψῶντα καὶ δένδρα ἀσηπτότα εἰς τὴν ροήν του συνεκρίζων ἰδοὺ τὰ ἔργον του.

Καὶ ἦτον αὐτὸς ὁ Μαρτυρὸς Ἀντύπας.

Ἡ δεδεμένη Κεφαλλήν ἐλευθεροῦται στὸ λόγον του. Ἡ δουλοπαρικός Θεσσαλία ἀνακτᾷ τὴν ἰσχύν της καὶ ἡ πλουτοσκλάβος Ἑλλάς θὰ τὸν ἐκάλει σωτήρᾳ της ἂν μὴ ἀφῆρει αὐτὸν τοῦ δολοφάνου ἡ σφαῖρα. Ἐκλαύσατε τοῦτον, ὠρρανευμένοι του ἀδελφοί, καὶ ἡ Θεσσαλία ἀνηγέρθη κεκατάφιον τῆς λατρείας του. Ἄλλ' ἂν τὰ δάκρυ σας ἀπῆλψε τὴν κηλίδα, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ παλλεῖκου αὐτοῦ μετώπου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐκείνων, οἵτινες καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του αὐτοῦ νὰ βλαστημήσουν ἠθέλησαν, θὰ δυνηθῇ ποτὲ τοῦτο νὰ ἀπαλείψῃ τὸ στίγμα, ποῦ ἐνεκόλαψ' εἰς ἑαυτὴν αὐτὴ, ἀλλοίμονον, ἡ Δικαιοσύνη τοῦ ἔθνους; Θὰ δυνηθῶσι ποτὲ τοῦ Γάγγου αἱ μυριάστροφοι αὐταὶ δῖναι νὰ ἀποπλύνωσι τὴν μαυρίαν, ποῦ ἰσχυροδούλοι Ἀἱακοὶ καὶ ἀργυρώνητοι Ραδαμάνθεις στὰ πρόσωπόντης ἐναπειτύπωσαν;

Καὶ ὅταν καὶ ἡλίου καταφανέστερον τεκμηριωταὶ ἡ ἐνοχὴ καὶ ἀργιάζει ἐν τούτοις ὁ δολοφάνας ἐλεύθερος ἀκονίζων τὴν μάχαιράν του εἰς νεώτερα θύματα, διατὶ δὲν κρημνίζονται τότε τὰ δικαστήρια καὶ δὲν ἐγείρονται

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΝΤΕΛΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ

ἀντ' αὐτῶν οὐρανομήκεις ἀγχόνας, ὅπως σείωνται φρικωδῶς ὡς περ Ταρτάρου καρποὶ αἱ εἰδεχθεῖς κεφαλαὶ τῶν Ἰουδόντων τὰς τύχας τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ὑπὸ τὴν κίρκειον αὐτῶν ῥάβδον ἀποκτηνουμένων ἀγραμμάτων καὶ ὀρκωτῶν ψευδοργάνων τῆς Θέμιδος;

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ ἔθνη ἐξέλινεν ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ ζωὴ μας ἀρίεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος, εἰπατέ μοι, σὰς ἐρωτῶ, τί ὠφελεῖ τότε ἡ λεγομένη Ἐλευθερία; Τί διαφέρει ἀντὶν φρελλὸν ἐλευθερώσωμεν τοῦ φρενοκαμείου καὶ ἕξρος εἰς τοῦτον δόντες μέσῳ ἀόπλων ἀνδρῶν δαιμονιώντα ἐξαπολύσωμεν;

Οὕτω λοιπὸν ἀνίκαναι νὰ ὑπερασπίσωμεν ἑαυτοὺς καὶ ἀνάξιοι τῶν ἀγαθῶν τῆς Ἐλευθερίας πῶς ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν ὅπως καὶ τὸ ἀλύτρωτον ἡμῶν Γένος εἰς τὸ ἐξηρωμένον αὐτὸ ψευδοεσθίλειον προσαρτίσωμεν;

Καὶ πῶς τολμῶμεν νὰ λέγωμεν ἐχθρόν μας τὸν Βούλγαρον, ὅταν καὶ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρουμούνων καὶ τῶν Καννιθάλων αὐτῶν, καὶ ὅλων ὁμοῦ τῶν τίγρεων τῆς Ἀφρικανικῆς ἐρημίας ἐχθρὸς ἡμῶν ἀσπονδωτέρους, ἐχθρὸς λυσσώδεις εἶναι ἡ ἀτιμος πλουτοκρατικὴ σπείρα ἡ ἀποτελέσματα τὸ ὀλιγαρχικὸν ἢ μᾶλλον τὸ Γενιτσαρικὸν πολίτευμα τῆς κακομοιριασμένης Ἑλλάδος, ἐν ᾗ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν μαρτυρικὴν ὑποδούλωσιν κατέχεις σὺ, ὦ δυστυχὴς μου Κεφαλληνία;

Εἰς τὸ δακρυπότηστον χῶμά σου, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἐκπατρισθέντων ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν υἱῶν σου ζωντανὴν σου νεκροῦπολιν καὶ εἰς τὸν ἀπὸ τὴν θύελλαν τοῦ Θανάτου κατερρημωθέντα ἀγρόν σου ἐρθάσαμεν καὶ ἡμεῖς βαρυαλγεῖς ὁδοιποροὶ εἰς τὴν Σαχάραν τῆς Καινῆς. Νὰ ἀσπασθώμεν τὴν γῆν σου καὶ γῆν τῶν πατέρων μας, νὰ συνθηρνήσωμεν πολυτιμήτους νεκροὺς καὶ ἐπὶ τῶν ἀποκλήρων τῆς Τύχης τὴν ἀγκάλην μας νὰ ἐκτείνωμεν, ἰδοὺ ἡ φροντίς ἡμῶν καὶ τὸ ὥθησαν μας ἐλαττήριον. Ἐρθάσαμεν. Ἀλλ' ἐνῶ ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκρον σου ὦ Πατρίς μίαν σημαίαν αἱματηράν προσεδοκῶμεν νὰ ἀτενίσωμεν καὶ μυριόστομον τὴν κραυγὴν — ἀποθανεῖτω ὁ δολοφόνος τοῦ μεγάλου μας τέκνου — τοῦναντίον, οὐ μόνον νέκραν πρωτοφανῆ, ἀλλὰ καὶ πόλεμον βδελυρὸν, ἀλλὰ καὶ πόλεμον ἐξοντώσεως κατὰ τῶν εὐαρίθμων λειψάνων τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἰδέας ἀπανταχοῦ συνητητήταμεν!

Ὅτε δὲ καὶ ἡμεῖς λαθόντες οἴκτον τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν πενήτων τῆς πόλεως διὰ μιᾶς ὑπὲρ αὐτῶν εὐεργετικῆς διαλέξεώς μας νὰ ἀνακουρίσωμεν ἐπ' ὀλίγον τὴν θέσιν των ἠβελήσαμεν καὶ ἡ ἀρμοδιὰ Ἐπιτροπὴ πρὸς τοὺς πλουσίους τῆς πόλεως καὶ ὑπὲρ ἐράνων μετέβη, ὅποια, νομίζετε ὅτι ὑπῆρξε ἡ ἀπάντησίς των;

— Οὐδ' ὁβολὸν εἶπον, πρὸς τοὺς πτωχοὺς δὲν προσφέρουμεν. Ἄν δὲν μπορούν νὰ ζήσουν, ἰδοὺ ἡ θάλασσα καὶ ἄς μετρήσουν τὸ βάθος τῆς. Χθὲς μόλις ἀφημάχθημεν ἀπὸ τὸν βιολιστὴν καὶ σήμερον οἱ πτωχοὶ. Αἱ αἰωνίως αὐταὶ αἱ βδέλλαι; Αἰωνίως αὐταὶ αἱ μύστιγες;

Καὶ ἀπῆλθεν ἡ Ἐπιτροπὴ μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐνῶ ὁ μαῦρος πατὴρ ἐβλεπε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ ἀποθνήσκῃ τὸ μονάκριβον τέκνον του ἐλλείψει φαρμάκων ἀναμένων εἰς μάτην τὴν προστασίαν ἐκείνων! Ἐνῶ τὴν ἐρημὴ μάνα κατεσπάραζε τῶν παιδιῶν τῆς ἡ τριήμερος πείνα καρτερῶντας εἰς μάτην τὴν συνδρομὴν τῶν πλουσίων! Ἐνῶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἄλλοι ἄστεργοι ἐτρέμαν μέσ' ἐστὴ βρογχὴ καὶ ἄλλοι μισόγδυμοι ἐξεψυχούσαν στὸ δρόμο!

Καὶ ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ σιδερένια κορμιά, γυρεύοντες ἐργασίαν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν εὑρωσι.

Καὶ ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ τὰ πειὸ καλλίφυλλα βλαστάρια τῆς Λεβεντιάς, ὁ ἀνθὸς τῆς Κεφαλληνίας λέγοντες εἰς τοὺς ἐσχυροὺς, κραυγάζοντας εἰς τοὺς πλουτοκράτας.

— Δὲν θέλομεν κύριοι, μοιρασιὰ τῶν περιουσιῶν σας; Δὲν θέλομεν νὰ γείνωμεν ζητιάνοι σας ἀλλ' οὔτε καὶ φονιάδες καὶ κλέφταις σας. Θέλομεν ἀπὸ τὰ 200 ἑκατομμύριά σας, ποὺ τάχετε νεκρὰ καὶ κλειδομανταλωμένα σταῖς τράπεζαις σὰν τὸ φιλόργυρο τοῦ Εὐαγγελίου τὸ τάλαντον ὑπὸ τὴν γῆν, νὰ σκορπίσετε μερικὰ ὀχι γιὰ νὰ φῶμε καὶ νὰ γλεντίσωμεν, ὀχι γιὰ νὰ φιλάσετε τὰ φενακιστικὰ καὶ συνδικατοῦχα ἀρτοποιεῖα καὶ αὐτοκίνητά σας, γιὰ νὰ μᾶς χτίσετε τὰ καλλιμάρμαρα καὶ μονοπωλιακὰ σας ξενοδοχεῖα (στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὦ Πρωτοεῖς ἀμίμητοι), ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσετε ζωὴν εἰς τὸν τόπον μας, νὰ δημιουργήσετε βιομηχανίαν, ποὺ νὰ μπορούμε νὰ ζοῦμε κ' ἐμεῖς τιμημένα καὶ ἀνεξάρτητα!

Ὅλα στὸ βρόντο! κλειδῶμα ἢ πόρτα. Κλειδῶμα ταῦτιά. Καὶ ἡ καρδιά σφιχτοκλειδῶμα. Εἰρωνικὸ, γέλιο, Μεριστορικώτατος καγχασμός, μουντζαῖς καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ἰδοὺ ἡ μόνη ἀπάντησις! . . . . .

Ἀλλ' ἔως πότε, δυστυχισμένε λαέ, συφοριασμένε ἐργάτα, ἡ ἐλεεινὴ σου αὐτὴ κατάστασις; Ἔως πότε οἱ ἐμπνυσμοὶ καὶ οἱ κόλαφοι θὰ εἶν' ὁ κληρὸς ὁ μόνος σου; Ἔως πότε ἡ Δυστυχία θὰ σου πιπιλίξῃ τὸ αἷμα, θὰ σου ροκανίξῃ τὰ κόκκαλα. Καὶ ἔως πότε σὺ ὁ φιλότιμος, τὸ παλληκάρι ἐσὺ, θὰ θεωρῇσαι σὰν ἕνα κτήνος τετράποδο; Δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανεὶς ὁ μέλων νὰ σὲ λυτρώσῃ, ὁ ἀπὸ τοῦ τάφου τῆς ἀτιμώσεως καὶ τῆς ἀπωλείας ἀναστήσῃ σε ἐπὶ τέλους;

Ὅχι! Ὑπάρχει, ὑπάρχει εἰς. Καὶ αὐτὸς εἶσαι σὺ ὁ ἀγνοῶν τὴν ἀξίαν σου, ὁ σφαγιαζὼν τὴν δύναμίν σου, ὁ περιφρονῶν τὴν ἰσχύν σου, ὁ ἐνταφιάζων τὸ κράτος σου, σὺ ὁ χείμαρρος τὴν ὀργὴν, ὁ κεραυνὸς τὴν μαρίαν, ἡ θύελλα τὴν ἐπέλασιν, ὁ τυφὼν τὴν συναρπαγὴν καὶ τὸν ὀλεθρον, σὺ ὁ καταρρίψας μεγιστάνας καὶ βασιλεῖς, ὁ ποιήσας ἐπαναστάσεις, ὁ δωρήσας ἐλευθερίας, σὺ τὴν φωνὴν ὁ Θεὸς ὀργὴν του ἐκάλεσε καὶ οὕτως εἶσαι σὺ ὁ Λαὸς ὁ κοιμώμενος!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

Ἐγέρθητι λοιπὸν ἐπὶ τέλους. Ἐγέρθητι ἀπὸ τὸν ὕπνον σου τὸν βαρὺν, ὕπνον ἀτέρμονος νάρκης. Ὑψώθητι ὥσπερ ἡ Σφίγξ τῆς Αἰγύπτου, ὥσπερ τῆς Ρόδου ὁ Κολοσσός, ὥσπερ ὁ Δεὼν τῆς Χαιρωνείας καὶ ῥῆξον κεραυνόκελαδον λαλιάν καὶ βροντοφώνησον εἰς τοὺς κοιματάρχας σου καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς ἄρχοντάς σου καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς πλουτοκράτας σου.

—Κάτω προδότη καὶ ἐφιάλται, κάτω ἀνάλητοι ἐγώϊστα καὶ αἰμοδιψεῖς χρυσοκάνθαροι, κάτω λυμεῶνες καὶ δολοφόνοι μου!

Ἐννόησον, Δαέ, τὴν ἰσχὺν σου καὶ μάθε τὸ μεγαλεῖόν σου. Σὺ μετὰ τὸν Θεὸν ἡ πρώτη ἡμῶν καὶ γενεσιουργὸς εἶσαι δύναμις. Σὺ καλλιουργεῖς τὴν γῆν καὶ τὴν ζωὴν μᾶς παρέχεις. Ἡ δίκηλλά σου χρυσὸς καὶ ἡ σκαπάνη σου ἄργυρος. Ἄνευ σοῦ καὶ ἀπωλέσθημεν ἐκ τῆς πείνης. Ἄνευ κτίστου καὶ τέκτονος καὶ ἀπεθάνομεν ἐκ τοῦ ψύχους. Ἄνευ ῥάπτου καὶ σκυτοτόμου καὶ παντὸς χειροπαλαίοντος βιοτέχνου καὶ μᾶς ἐφόνευσεν ἡ βιωτική ἀναπόρρεια. Εἶσαι ὁ πνεύμων τῆς κοινωνίας καὶ εἶν' οἱ ἄλλοι ὁ στόμα-

χος. Πρὸς σέ τὸν περιφρονημένον καὶ ὑβριζόμενον καὶ Θρόνοι καὶ Στέμματα καὶ Τιάραι παππῶν νὰ γονυπετήσωσιν ἔπρεπε. Δεῖξον τὸ γιγάντειον μέγεθός σου καὶ ἐπίβαλον τὸν σεβασμὸν τῶν δικαιωμάτων σου. Ὑψωσον τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν σοφῶν καὶ εἰπὲ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἐρριζοβόλησε καὶ εἰς σέ τοῦ Πολιτισμοῦ τὸ μυροβολώτερον ἄνθος καὶ διὰ σοῦ σκαπανέως ἀληθινοῦ ἐξαπλοῦται τοῦ Κοινωνισμοῦ τὸ ἀγλαόκαρπον δένδρον. Ὁ ἥλιος τοῦ Τολότη ἄς φωτίξῃ τὰ βήματά σου. Τοῦ Ζωρὲ καὶ τοῦ Βέβελ ἄς σε δοροῖζουν οἱ θεοὶ ξέφυγοι καὶ ἀναγνωρίζων τὸν εαυτὸν σου καὶ ἀννυφόμενος εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἀξίας σου βροντοφώνησον εἰς τὸ πορδαῦτον ἔθνος σου.

Ἄν ἡ μικρά μας Ἑσφαλληνία ἐγέννησε τοῦ Ριζοσπαστισμοῦ τοὺς κεραυνώδεις Τιτᾶνας καὶ ἔσχεν αὐτὴν φωλεάν τὸ ἀνήτυχον πνεῦμα, μόνη αὐτὴ—ἑορταστικῆς τῆς Ἑλλάδος—θέλει γεννήτῃ καὶ τοῦ Κοινωνισμοῦ τοὺς ἀληθεῖς Ναπολέοντας!

ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ.

ΤΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ.

Ἐνα κλουβὶ στενώτατο, κατὰ γυμνο καὶ στεῖρο
Ἄντὶ γιὰ ξύλα φέρνοντάς μαύρα βουνὰ τριγύρω*

Μιὰ λίμνη τῆς Γενισαρέτ μικρὴ, συφοριασμένη
Δίχως πανὶ, δίχως ἄτμῳ σὰν πλάκα ἐνταφιασμένη*

Μιὰ ζωντανόνεκρη φωληὰ, ποῦ αἰσχροὶ χρυσοκάνθαροι
Πίνουν τὸ αἷμα τῶν φτωχῶν σὰν πεινασμένοι γλάροι.*

Ἐνα τσιφλίκι τῶν τρανῶν καὶ ἓνα σουλτανᾶτο
Μὲ φιλοπρόδοον Χιρίτ—τὸν Μίστιρ Κοσμετάτο*

Ἐτόπος, ποῦ ἡ Τρέλλα θράλεξε τὴ Φρόνησι γιὰ φόλε
γιὰ νάδγαταίνῃ σὲ μουρλοὺς—νὰ ποιοῦνε τ' Ἀργοστόλι.

Φ. ΠΑΝΑΣ.

Εἰς τὸν Φωκίωνα Πανᾶν.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, γλυκόφωνο ἀηδὸν τοῦ Παρνατσοῦ καὶ ἐθνικῆ ἡμῶν ψάλτα. Καλῶς μᾶς ἤλθες Σὺ, ποῦ σὺν πονετικὸ σου κελαϊδισμῷ συνεκινήθη τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τὸ πολέμοκρακτον λάλημά σου εἶδεν ἡ Μακεδονία τοὺς ἀνδρειοτέρους ἐκδικητὰς τῆς.

Καλῶς μᾶς ἤλθες Σὺ, ποῦ δὲν μολύνουν τὰ στήθη σου οἱ πρόστιχοι ντενεκέδες τῶν Ἑλληνικῶν παρασήμων, ὅπου φορτώνουν κάθε τσολιᾶ, ἀγύρτη καὶ λαοπλᾶνο, ἀλλὰ σοῦ τὰ στολίζει ὁ ἱερώτερος μεγαλόσταυρος—ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς θάνατον καταδίχη σου διὰ τὸ πατριωτικώπατον κήρυγμά σου καὶ τὰς ἐθνικάς σου ὑπερησίας. Καλῶς μᾶς ἤλθες Σὺ, ποῦ δὲν ἀντιπροσωπεύεις οὐτιδανάς Κυβερνήσεις οὔτε μὲ κροκοδείλεια δάκρυα καὶ ψευδεῖς ἐνθουσιασμὸς καὶ μὲ 500 δραχμὸν μηνιαῖον χρέας τῆς ἐθνικῆς σου αὐταπαρνήσεως κλέφταις

τὸν τίτλον τοῦ ἐθνικοῦ, ποιητοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἀποστόλου, ἀλλ' ἀντιπροσωπεύεις αὐτὴν τὴν Πατρίδα, ποῦ σὲ ἐδάπτισεν ἐθνικὸν ποιητὴν τῆς, αὐτὸν τὸν πόνον τοῦ βατανισμένου Λαοῦ, κοινωνιστῆς Σὺ καὶ ἀγνὸς πατριώτης.

Καλῶς μᾶς ἤλθες καὶ ἂν ὁ ἐλεύθερος καὶ δοῦλος Ἑλληνισμός σου ἀνοιξέ τὴν ἀγκαλίην, σταμάτα πλέον τὸ βῆμά σου καὶ μένε, μένε μαζί μας.

Ἡ σκληρωμένη πατρίς σου Κεφαλληνία εἰς τοὺς Ἀληπασάδες τοῦ χρόματος σὲ γυρεῖει σωτήρᾳ τῆς. Αἱ σκιὰ τοῦ Δωριᾶ καὶ Ἀντύπα σὲ προσκαλοῦνε μὲ δάκρυα. Καὶ ἐγὼ ὁ ἀδελφὸς τοῦ δευτέρου καὶ ὁ Λαὸς τῆς πατρίδος μου εἰς Σὲ συγκατένομεν τὰς χρυσὰς μας ἐλπίδας καὶ μόνον μὲ Σὲ θὲ ἔκκαλῃμῃ ἡ Ἀναστάσις» τυφλώνουσα τοὺς Σταυρωτὰς τῆς Μεγαλλῆς Ἰδέας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ